

VILÁGBAN ÉLŐ KÁRMELITÁK SZÁMÁRA

EGY CSALÁD: EGYÜTT SÉTÁLVA

Kedves Testvéreim: BÉKE!

Tíz hónappal azután, hogy megtartottuk általános káptalanunkat, és így július végéhez közeledve - megtartva már Mária, Kármel Édesanyja, valamint Szent Márta ünnepét, aki arra hív bennünket, hogy úgy éljük meg mindennapi kemény munkánkat, hogy szívünket egyfelé irányítjuk, szemlélődőként élve a világban - örömmel szólítalak meg mindnyájatokat, nővéreim és testvéreim a Kármelben, hogy köszönetet mondjak nektek, megerősítselek titeket, bátorítsalak, áldjalak titeket és veletek ünnepeljek a Világi Kármel történelmének e pillanatában, ami egyben mindannyiunk történelme, akik a Terézi Kármel e nagy családját alkotjuk.

KÖSZÖNET

Mióta Tartományfőnök vagyok, elsődleges érzésem, ahogy a Világi Karmelre gondolok, a csodálat és az őszinte hála. Bármikor megyek, és találkozom a helyi OCDS közösségekkel vagy a tartományi találkozókra, az öröm és lelkesedés olyan mély benyomását kapom, amely nagyban emlékeztet a Jézusról nevezett Teréz szívében élő szenvedélyre. Vigasztaló és bátorító az elhivatottságotok és képzés iránti érdeklődésetek, a hajlandóságotok a családként való együtt járásra, együtt haladni helyi, tartományi és egyben rendi közösségként. Mindig az élet fuvallatát adjátok, még akkor is, mikor ti magatok kértek kíséretet és bátorítást, sőt épp ezáltal is. Köszönöm, mert az elmúlt években a Világi Kármel nem csak létszámban növekedett, hanem a szervezethez, az együttműködéshez, az animációhoz és a szinodalitás struktúráiban is, a Konstitúciók gazdagságán és a különböző helyi vagy tartományi Statútumok megírására tett hatalmas erőfeszítéseken felül. Gratulálok a megtett úthoz. Mindemellett arra biztatlak titeket, hogy ne ragadjatok bele a törvény betűjébe, hogy ne vesszetek el értelmetlen vitákban jogi árnyalatokról vagy kazuisztikus értelmezésekről. A jogi struktúra szükséges, védelmet ad és megvédi a közösséget az önkényességtől, improvizációtól és sok esetben a manipulációtól. Olyan életnormákra van szükség, amelyek kifejezik életcélunkat. És vissza kell nyernünk a Terézi engedelmisség érzékét, amely - ha jól értjük - becses érték. Az engedelmisség mindannyiunk kötelessége; vissza kell nyernünk azt a képességet, hogy engedjük magunkat vezetni, hogy elfogadjuk Isten terveit, együttműködve azokkal, akik a

közösség szolgálóinak pozícióját töltik be, és feletteseinkkel. Épp úgy, mint azoknak, akik elvállalják a vezetést, önmaguktól elszakadva kell ezt tenniük, és soha sem ragaszkodva a pozícióhoz. Jól kormányozni azt jelenti, hogy Istennek engedelmeskedünk és nem önmagunknak.

Remélem, nem jut idejük csekély jelentőségű dolgokról vitatkozni, amiről siránkozva írt Szent Teréz is a Tökéletesség Útjának elején. A Világi Kármelnek az egész világon szüksége van evangéliumi ugrásra, Terézi merészségre: megkockáztatva a mély Isten tapasztalatot, mély imádságot, hiteles közösségi életet, az evangéliumi egyszerűség ellenállhatatlan vonzásában, álarcok és mellébeszélések nélkül, de nyíltan és átláthatósággal, igaz szeretettel egymás iránt. Hogy közösségeinkben a „nézzétek, hogyan szeretik egymást” tükröződjön. Amikor valaki új érkezik a közösségünkbe, nem a nagyszerű szervezetségünk, vagy a gyönyörű Konstitúciónk fogja lenyűgözni, hanem, hogy hogyan imádkozunk, hogyan kommunikálunk, hogyan szeretjük egymást. Arra fog figyelni, hogy nincs-e rivalizálás vagy bizalmatlanság, hogy olyan-e a közösség, amelyben a vezetők mindenki szolgálatában állnak, és mindenki lehetőséget kap kifejezni érzéseit; hogy empátiával fordultok-e a környezetetekben lévő szenvedők felé.

EGY CSALÁD

Szeretnék két példával kezdeni, mintegy bevezetésként. Bármily egyszerűek is, kifejezik a családiasság érzését, a közös felelősséget és összetartozást, ami nekünk - világiaknak, nővéreknek és atyáknak - adatott: Mióta Olaszországban vagyok, már több alkalommal is elmentem a Monte Compatri kolostorunkba. Ott Laura és Lorenzo, anya és fia, két lelkes világi OCDS testvér, Basilio atyával, a Spirituális Központ igazgatójával különböző formákban együttműködve, gondoskodnak a házról. A világiak gondoskodnak a vendégekkel való kapcsolattartásról, részt vesznek a titkári munkában, valamint a személyzet szervezésében és irányításában. Laura gondoskodik az ételről. A Központ lelkipásztori kezdeményezéseinek animációja és megtervezése az atyák és világiak együttműködésével valósul meg. Gianfranco, Lorenzo anyai nagyapja is itt dolgozott még alig egy évvel korábban is. Ismert és nagyon szeretett ember volt, a portán dolgozott, még halála előtt néhány nappal is. Ma ugyanabban a sírboltban nyugszik itt a Monte Compatri-n, mint a Kármeliták, egyesülve a halálban is. A Rendben sok hasonlóan szép példa fellelhető néhány tartományban, különböző területeken és apostoli feladatokban.

Hasonlóképp, az idei év első hónapjaiban sok más helyhez hasonlóan, a Las Ermitas de Córdoba-i alapításban (Spanyolország) is az a döntés született, hogy a testvérek közössége távozik onnan. Ez egy gyönyörű hely a hegyekben, ősi remeteségi

hagyománnyal (már a Kármeliták jelenléte előtti időszakból). Tekintettel arra, hogy az Egyházmegye egy másik szemlélődő közösségnek készült átadni a helyet, és mivel annyira emblematikus helye ez a Rendnek, megfontoltuk jelenlétünk folytatásának lehetőségét, de már egy olyan tervezettel, melyben a Világi Karmel együttműködésére támaszkodtunk. E tekintetben bátorítok kezdeményezéseket, melyek „bizonyítják a Rendünk gazdagságát, valamint a minket közösen meghatározó szemlélődő és apostoli hivatást, egységben nővéreinkkel, az Egyház szolgálatában.”

Íme, néhány idézet az OCDS Konstitúcióból (1., 2., 37. és 38.) : Amikor a világiakról, nővérekről és testvérekről beszél, azt mondja: **„Egy családról van szó, amely ugyanazokban a lelki javakban, ugyanabban az életszentségre szóló meghívásban (vö. Ef 1,4; 1Pt 1,15) és ugyanabban az apostoli küldetésben részesül.** A Világiak a Rendet világi életük sajátos elemeivel gazdagítják.” (vö. Konst.1.). Az adott szerzetesintézmény részévé válva részesüljenek annak karizmájában és lelkiségében (vö. Konst. 2.). "A Sarutlan Karmelita Rend szerves része." (vö. Konst.37.) Ezen túlmenően **"tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy a Világi Rend képviselői is jelen legyenek, amikor egy adott földrajzi térségben - helyi vagy tartományi szinten - megtervezik a Rend apostoli szolgálatát, ill. megvitatják az Egyház vagy a társadalom helyzetét."** (vö. Konst.38.)

A Konstitúció ezen nagyon egyértelmű pontjai az együttműködés kreatív kihívása elé állítanak bennünket oly sok szinten, ami pedig a nagy terézi családon belüli ugyanazon hivatásban való igazi egységünkkel kezdődik. Egy közös karizma, amit különböző életállapotokban élünk meg teljes tudatossággal, Isten hívására válaszolva, mindenki a saját hivatásában, az egész test gazdagságáért. Más szavakkal, a **spiritualitás, a karizma és az odatartozás** gazdagságát és teljességét mindannyian kaptuk - világiak, nővérek és testvérek,- megkülönböztetés nélkül. Ez az igazság alakít egyetlen Renddé minket, és „kiváltságok” vagy hiú „dicsőségek” helyett, belegyökereztet minket egy valódi egyházi hivatástudatba, arra hívva minket, hogy az Ige mindennapi hallgatásában, közösségben éljünk, nyitottan Isten jelenlétére, a Lélek leheletére, együtt keresve az igazságot.

Az OCDS Konstitúció 38. pontja valami nagyon szépet mond: „A Terézi Kármel szerzetestestvérei és nővérei úgy tekintenek a Karmel világi közösségeire, mint amelyek gazdagítják saját megszentelt életüket. Tőlük és velük szeretnék megtanulni – megfelelő együttműködés révén – felismerni az idők jeleit." Szeretném, ha tudnátok, hogy mi is így érezzük, Isten szavaként az egész Rend, mindannyiunk számára. Szeretnék ragaszkodni ehhez a „kölcsönös tanuláshoz”, amely mindannyiunkat egyformán érint, és amely elengedhetetlen része a kármelitságnak: a közösségi

megkülönböztetés egyike a kihívásoknak, amelyekkel az egész Kármel szembesül manapság. Tisztában vagyunk a bennünk és rajtunk kívül lévő valósággal, figyelmesek vagyunk az idők jeleire, alázatos tanítványként járunk közösségben, hallgatni az Igét, meghallgatni a jelen kiáltását, imádkozni világunk sebzettségének szívében. Az igazi ima arra készíti bennünket, hogy szemléljük Istent a világjárványban és az új élet hajtásaiban a világban.

SZINODALITÁS ÉS KÖZÖSSÉG

Be vagyunk merítve az Istenre és a jelenre való mély, figyelmes hallgatás egyházi folyamatába, azzal a kihívással, hogy mi a Kármelben tanuljuk megélni a szinodalitást, annak tudatában, hogy ez a program épp annyira szép, mint fáradságos. Nem akarom eltitkolni előttem amiatti aggodalmamat, hogy számos OCDS közösségében érzek azt, hogy „az első szerelem”, a meghívásban kapott megajándékozottság, és karizmánk Terézi lelkesedésének gazdagságát bizonyos esetekben belső konfliktusok, hatalmi harcok, a derűs és őszinte párbeszéd hiánya, igazságnak álcázott ambíciók, a sokféleségben való egység nehézségei hátráltatják. Egyes esetekben a közösségi élet szépségét veszélyezteti a bizalom és a szabadság hiánya, a saját személyes látásmód másokra erőltetésének vágya, mindenki - megkülönböztetés nélküli - Terézi elfogadásának hiánya.

Amikor egy karizma és egy személyes ajándék jó és a Lélektől származik, az segít a közösség építésében. Ha őszinte az imádság, akkor a csendem a másik mély meghallgatását jelenti. A közösség a találkozási idők alatt és azokon kívül is épül. Épül abból, amiről beszélünk, és amit nem mondunk ki, és a másik iránti udvarias érdeklődésben növekszik tovább. Arra biztatlak, hogy a képzés, amit a közösséggel megosztotok, legyen jól megalapozott (szolid) és jól strukturált. Az életnek szóló formáció és ne elméletek halmozása legyen. Olyan élet fakadhasson belőle, ami segít nekünk abban, hogy saját környezetünkben az Evangélium tanúi és a Kármelita szentek tanításainak és tapasztalatainak hírvivői lehessünk.

Nem mindenki kapott hivatást, hogy közösségben éljen, nem mindenki képes ilyen tiszteletteljes és befogadó köteleket kialakítani másokkal, az együttműködés és a valódi meghallgatás útján. Nélkülözhetetlen, hogy érzékeljük, hogy a Kármelbe lépni szándékozó személy rendelkezik-e ezzel a nyitottsággal és képességgel, hogy beépüljön egy közösségi életformába. A kísérhetőség és irányíthatóság képessége, - éretten, őszintén és dialógusban- kulcsfontosságú a formáció minden szakaszában és a folyamatos képzésben is. Szükséges elindítani közösségeinkben a derűs önkritika folyamatait, félelem nélkül, kezdve az animátorokkal (vezetőkkel), folytatva a

képzésben lévőkkel, és az asszisztens papokkal. Ahhoz, hogy egy közösség egészséges legyen, meg kell szabadulnia az illúzióktól (Önéletrajz 16:7).

Egymást kell kísérnünk és egymástól segítséget kérnünk. Példaként: ahogyan Szent Teréz elgondolta az Isten barátai közötti kapcsolatot. Mindig engedte, hogy segítsenek neki, és a megkülönböztetéshez odakapcsolt egy alapvető kulcsot: „Nem ismerjük annyira jól magunkat, mint azok, akik megfigyelnek minket, mikor ezt ők szeretettel és növekedésünk iránti törődéssel teszik.” Engedni magunkat láthatóvá válni, azt jelenti, Szent Teréz stílusában, hogy megengedjük a szembesítést, kinyitjuk a ház, a közösség ablakait, hogy megerősödjünk és megerősítést nyerjünk az úton, amelyen elindultunk. Újra el kell olvasnunk a Tökéletesség Útját, hogy megtanuljunk közösséggé válni. „Alázat, elszakadás és egymás iránti szeretet...”, a Terézi imamód e három pillére marad továbbra is az inspirációnk a hiteles imádkozó közösségek megteremtéséhez. Hogy közösségeinkben friss levegő, bizalom és kreatív párbeszéd illata legyen.

A Kármel mindenekelőtt nem a jogi vagy erkölcsi „tökéletesség” iskolája akar lenni, hanem az egység iskolája, amelyben a tökéletességet integrációként élik meg, azzal a Terézi örömmel, amely nővéreit arra készítette, hogy szentek akarjanak lenni, a szeretet tüze által, amelyet magukban hordoztak, és amellyel Teréz anyánk nővéri szeretete megfertőzte őket.

SZÁRMAZÁSUNK ISKOLÁJÁBAN

Ez az út mindig eredetünk, elődeink tapasztalataiból táplálkozik. Vissza kell mennünk mélyebben a Kármel kezdeteihez, a Szabályzathoz és a „propositumhoz” (eredeti szándék), amely mozgatta az első remetéket, akik Illés forrása körül és Mária védelme alatt gyűltek össze, hogy életüket odaadják a szentség közös eszményéért, semmit sem tartva meg maguknak. Térjünk vissza a Terézi kaland kezdeteihez, ahol az a négy „szegény kicsi” egy újcsaládot vezetett be az egyházba, mely család Teréz szerető szívéből született. Ma az a kihívás, hogy újra felfedezzük az eredeti frissességet, de a múlt utáni vágyakozás nélkül... Mi volt ezeknek a remetéknek a titka? Mi adatott nekik, hogy Jézus Krisztus ajándékaként ilyen eltökélten és bátran tudtak élni? Milyen kincs égett Teréz szívében? Mi fogta őt meg Jézus tekintetében? Micsoda merészség született benne, hogy hagyta magát a Lélek által vezetni és megváltoztatta, ő „a nő és a tökéletlen”, a lelkiélettörténetet, ilyen szép - Istennel és testvérekkel megélt - barátságra alapozva?

Ez egy becses pillanat az egész Világban Élő Kármel számára, éppoly becses, mint amennyire kihívással teli. Ne hagyjuk, hogy elragadjon minket a pesszimizmus, ami a Szentlélek elleni bűn. Isten mindig a legkritikusabb helyzetekben adta a legnagyobb

jeleket a Kármelnek. Ma egységes családként van szükségünk egymásra, alázattal és haladva az úton, dicsekvés, triumfalizmus és kishitűség nélkül. Mindig időszerű felkínálni magunkat eszközként, te és én, akik annyira „semmik” vagyunk, és akiket Isten, Máriához hasonlatosan, arra kért, hogy mondjunk határozott és azonnali igent.

Szükségem van rád, és hívlak Máriával együtt, az Ain Karem (Jeruzsálem) felé vezető úton, hogy szolgáljuk mindazokat, akiknek szükségük van ránk, Isten misztériumával (szemlélésével) a szívünk mélyén, a közösségünkben. Isten előttünk jár. BIZALOM ÉS HIT.

Köszönöm, Világban Élő Kármelita testvéreim, Kármeliták lélekben és testben.
Sétáljunk együtt!!

Isten áldjon mindenkor! Kívánom, hogy Mária és József kézen fogva vezessenek titeket.

Fr. Miguel Márquez Calle OCD

Generális